

Honingbijen en natuurbeheer

Het welzijn van honingbijen en vele andere insecten is in belangrijke mate afhankelijk van voor hun beschikbare voedselplanten, z.g. drachtplanten. Naar gelang de tijd van het jaar dat deze in bloei staan, spreekt men van voorjaarsdracht, zomerdracht en najaarsdracht.

Een heel belangrijke groep is de voorjaarsdracht, waaronder het hele wilgensortiment. De wilg is zo belangrijk omdat deze nectar en stuifmeel levert in de tijd dat vele insecten moeten herstellen van de winterperiode en moeten zorgen voor het voortbestaan van de soort.

Dit is niet alleen van belang voor onze honingbijen maar ook voor onze hommels en solitaire bijen en vlinders zoals citroenvlinder, kleine vos en dagpauwoog.

In een reeks van jaren zien we dat veel wilgen worden gesnoeid en gekapt vóór ze in bloei komen. Deze gewoonte is ontstaan omdat op grond van de "vogelrichtlijn", snoei en kapwerkzaamheden half maart beëindigd dienen te zijn om het nestelen van de vogels niet te storen. Dat hierdoor een bron van nectar en stuifmeel voor een groot aantal insecten onnodig verloren gaat wordt door de imkerij als uiterst storend ervaren en voor de bijen bijzonder nadelig. Een negatieve ontwikkeling van het begrip biodiversiteit.

Een andere aanslag op het wilgenbestand zien we aan de hand van de huidige ontwikkeling van het beverbestand. Tal van wilgen dienen als voedsel voor de bevers, vooral langs beken en waterlopen. De bever zorgt voor het beheer van het bomenbestand langs de waterkant. Dat mag best, maar plant dan elders wilgen om deze verliezen weer te herstellen.

Verder zien we dat op een groot areaal van zogenaamde natuurgebieden het beheer wordt uitgevoerd door Konikspaarden die de aanwezige bomen van de bast ontdoen. Hierdoor worden de bomen geringd en gaan dood.

Een andere ontwikkeling valt waar te nemen in diverse artikelen, te vinden in natuurtijdschriften zoals de opmerking dat populieren exoten zijn en daarom dienen te verdwijnen. Dezelfde opmerkingen worden gemaakt over de acacia en de tamme kastanje. Dat deze bomen de status exoot hebben en daarom bewust worden teruggedrongen, komt in imkerskringen uiterst negatief over.

In Nederlands zuid-Limburg zien we een grootschalige kap van acacia, tamme kastanje en populieren, waarvan men bij Natuurmonumenten de reden omschrijft als exotenbestrijding. Waar dit soort wetenschap vandaan komt is een open vraag.

In het Meijnweggebied, in de omgeving van Roermond valt een meer dan gewoon weggakken van de vuilboom waar te nemen. Waarom, moet dat? Vanuit Zoersel in de Belgische Kempen ontvingen we berichten over soortgelijke ontwikkelingen.

De genoemde voorbeelden vragen voor een gezonde imkerij en tal van insectensoorten die om soortenbescherming vragen dringend en op korte termijn om aandacht en maatregelen ter verbetering. Zaak is dat de imkerij zelf de soortgelijke voorbeelden in hun eigen omgeving opschrijft. Daarbij dat deze gegevens verzameld worden op een centrale plaats en dat op grond van deze gegevens overleg gaat plaatsvinden met de verantwoordelijke instanties.

Het weren van honingbijen in natuurgebieden omdat deze de solitaire bijen beconcurreren is eveneens een negatieve ontwikkeling die om bezinning vraagt. Vakbekwame imkers plaatsen zonder meer geen grote aantallen bijen op een plaats.

Eerst een goede cursus bijenteelt volgen, daarna is men in staat te beoordelen hoe een bijenvolk zich in een drachtgebied gedraagt.

Als men genoemde ontwikkelingen bij elkaar ziet, is er veel bio, maar niet zo logisch. Probeer een en ander ten goede te keren. Denk aan biodiversiteit.

Bijen houden betekent ook van bijen houden, daarom vragen we u om hier medewerking aan te verlenen.

Lei Hensels.